

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ
ОДЛУКА
Представка број 75381/10
Зоран КОМАТИНОВИЋ
против СРБИЈЕ

Европски суд за људска права (Друго одељење), 29. јануара 2013. године на заседању Већа у саставу:

Guido Raimondi, *председник*,
Peer Lorenzen,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nebojša Vučinić,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Helen Keller, *судије*,

и Stanley Naismith, секретар Одељења,

У вези са горе наведеном представком поднетом 25. новембра 2010. године,
У вези са запажањима које је поднела Тужена држава,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносилац представке, господин Зоран Коматиновић, српски је држављанин рођен 1953. године, који живи у Нишу. Пред Судом га је заступао господин В. Илић, адвокат из истог града.

Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, господин С. Царић.

А. Околности случаја

1. Верзија коју је првобитно доставио подносилац представке

Подносилац представке је 7. јуна 2006. године поднео захтев Општинском суду у Нишу, тражећи поништај одлуке којом се отпушта са посла и враћање на посао, као и накнаду судских трошкова.

После враћања предмета на нижу судску инстанцу, Општински суд је 13. октобра 2008. године пресудио у корист подносиоца представке.

Окружни суд у Нишу је 19. фебруара 2009. године преиначио ту пресуду и одбио захтев подносиоца представке.

Врховни суд је 14. октобра 2009. године одбио ревизију подносиоца представке.

Како се види из доставнице за лично достављање писмена, подносилац представке је примио ту пресуду 14. децембра 2009. године.

Подносилац представке је 12. јануара 2010. године уложио уставну жалбу.

Уставни суд је 17. марта 2010. године одбацио његову жалбу као неблаговремену. Поступивши на тај начин он је утврдио да је предметна пресуда

уручена подносиоцу представке 7. децембра 2009 . године, па је према томе уставна жалба изјављена ван законског рока од тридесет дана (види члан 84. Закона о Уставном суду под Б.2 „Релевантно домаће право и пракса“ у даљем тексту).

Одлука је представнику подносиоца представке уручена неутврђеног датума у августу 2010. године.

Подносилац представке је 21. августа 2010. године тражио од Уставног суда да повуче првобитну одлуку и размотри основаност његове уставне жалбе. У ту сврху, он је суду доставио примерак доставнице којим доказује да његов адвокат В. И. примио пресуду Врховног суда 14. децембра 2009. године, док се испоставило да је 7. децембар 2009. године датум када ју је примио адвокат супротне стране Ж. Т.

2. Верзија коју је доставила Влада

Влада није оспорила чињенице које је изнео подносилац представке. Она је, међутим, доставила накнадне информације у вези са поступком пред Уставним судом, на следећи начин.

Уставни суд је 16. јуна 2011. године, после ванредног поступка на основу мишљења од 2. јуна 2011. године (види под Б. 5 „Релевантно домаће право и пракса“, у даљем тексту), одлучио да ревидира и преиначи своју одлуку од 17. марта 2010. године. Он је истовремено донео одлуку о основаности уставне жалбе подносиоца представке и нашао да није било повреде права подносиоца представке на правично суђење.

Редакциона комисија Уставног суда је 18. октобра 2011. године извршила коректуру и потврдила одлуку од 16. јуна 2011. године.

Представнику подносиоца представке одлука је уручена 14. новембра 2011. године.

Б. Релевантно домаће право и пракса

1. Устав Републике Србије из 2006. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ („Сл. гласник РС“), број 98/06)

Члан 170

„Уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска права или мањинска права и слободе зајемчена Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.“

2. Закон о Уставном суду (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 109/07)

Члан 7(1)

„Одлуке Уставног суда су правоснажне, извршне и обавезујуће.“

Члан 84(1)

„Уставна жалба се може поднети у року од тридесет дана од дана достављања појединачног акта или од дана предузимања радње ... [у питању] ...”

3. *Пословник Уставног суда (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 24/08, 27/08 и 76/11)*

Правило 91: Захтев за преиспитивање донетог акта

„Уставни суд, на образложени писмени захтев председника, судије или радног тела Уставног суда, ставиће на дневни ред седнице Суда захтев за преиспитивање донете одлуке, решења или закључка док не буде отправљен из Суда. ... [подносиоцу захтева]...

Ново заседање суда се заказује да би се размотрило да ли је исправка првобитне одлуке неопходна.“

Правило 93: Објављивање измењеног или допунског правног става

„Промена става Уставног суда се констатује у записнику са редовне седнице Уставног суда, по његовом усвајању. Такав ... [став] ... и ... [његово] ... образложење цитирају се у првој одлуци или решењу Уставног суда донетим ... [после тога] ...”

4. Мишљење које је Уставни суд усвојио на заседању 5. фебруара 2009. године

Странка у поступку се обавештава да су, сходно члану 166. став 2. Устава Републике Србије, све одлуке Уставног суда правоснажне, извршне и обавезујуће, и да не постоји законски основ да се поднесе притужба, жалба или уставна жалба против одлука Уставног суда.

Ако једна странка поднесе захтев за исправку усвојене одлуке, то не води до отварања нове представке. Пошто судија известилац размотри тај захтев, заинтересована странка ће бити обавештена о горе наведеним правилима дописом, који потписује секретар суда.

5. Допунско мишљење од 2. јуна 2011. године

У изузетним околностима, Уставни суд може ревидирати своју одлуку о уставној жалби, чак и пошто је достављена подносиоцу жалбе, на начин и у складу са правилима прописаним Правилем 91 Пословника (види под В.3 у горњем тексту) ако је првобитна одлука заснована на очигледној грешци суда, а која се не може исправити на други начин.

ПРИТУЖБЕ

Подносилац представке се жалио према члановима 6 и 13. Конвенције да је незаконито лишен приступа Уставном суду.

ПРАВО

Влада је тврдила да подносилац представке није доставио Суду све чињенице релевантне за своју притужбу. Он је посебно пропустио да обавести Суд о томе да је Уставни суд поново разматрао његову уставну жалбу 16. јуна 2011. године. Влада је због тога сугерисала да је подносилац представке

злоупотребио право на представку. Алтернативно, Влада је остала при ставу да је подносилац представке изгубио статус жртве, а да се чињеница да није имао успеха пред домаћим судовима не може истаћи као разлог да се утврди повреда права на суд, према члану 6 став 1. Конвенције.

Запажања подносиоца представке, пошто је његов предмет прослеђен Влади, поднета су по истеку временског рока који је Суд одредио. Председник већа је због тога одлучио, у складу са Правилном 38 став 1. Пословника Суда, да запажања не би требало уврстити у спис предмета који ће Суд разматрати (види такође став 20. Практичног упутства о писменим поднесцима).

Суд подсећа да се концепт „злоупотребе“, у оквиру значења члана 35 став 3. Конвенције, мора схватити као свако понашање подносиоца представке које је очигледно супротно сврси права на појединачну представку, како је прописано Конвенцијом и које омета правилно функционисање Суда или правилно вођење поступка пред њим (види *Miroļubovs u други против Латвије*, број 798/05, ст. 62 и 65., 15. септембар 2009. године). Представка ће се вероватно одбацити по овом основу ако се утврди да је (а) свесно базирана на нетачним чињеницама и лажним изјавама (види, на пример, *Bagheri u Maliki против Холандије* (одлука), број 30164/06, 15. мај 2007. године, и *Poznanski u други против Немачке* (одлука), број 25101/05, 3. јул 2007. године), или да су (б) важне информације и документи намерно изостављени, без обзира да ли су они познати од самог почетка (види *Kerechashvili против Грузије* (одлука), број 5667/02, 2. мај 2006. године, и супротно *Al-Nashif против Бугарске*, број 50963/99, став 89., 20. јун 2002. године) или када су настали нови значајни догађаји током поступка (види *F. против Шпаније* (одлука), број 13524/88, 12. април 1991. године; *Predescu против Румуније*, број 21447/03, ст. 25-27, 2. децембар 2008. године; и *Таталовић и Бекић против Србије*, број 15433/07, 29. мај 2012. године). Непотпуне и, према томе, погрешне информације могу се сводити на злоупотребу права на представку, посебно ако се предметна информација тиче саме суштине случаја, а није дато довољно објашњење због чега та информација није саопштена (види *Hüttner против Немачке* (одлука), број 23130/04, 9. јун 2006. године; *Poznanski u други*, цитиран у горњем тексту; и *Predescu*, цитиран у горњем тексту, ст. 25-26). Најзад, намеран покушај да се Суд обмане мора увек бити утврђен са довољном извесношћу, пошто сама сумња неће бити довољна да се представка прогласи недопуштеном због злоупотребе права на представку (види, *mutatis mutandis*, *Melnik против Украјине*, број 72286/01, ст. 58-60, 28. март 2006. године, и *Nold против Немачке*, број 27250/02, став 87., 29. јун 2006. године).

Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да се у представи поднетој 25. новембра 2010. године, подносилац представке жалио да му је повређено право на приступ суду зато што је Уставни суд погрешно сматрао његову уставну жалбу неблаговременом. Суд запажа да је 16. јуна 2011. године Уставни суд поново разматрао основаност уставне жалбе подносиоца представке. Пре него што је сазнао за одлуку Уставног суда од 16. јуна 2011. године, Суд је 23. јануара 2012. године притужбу подносиоца представке проследио Влади Тужене државе. Суд је сазнао за поновно разматрање уставне жалбе подносиоца представке тек из запажања Владе од 7. маја 2012. године.

Суд допушта да је релевантна одлука донета пошто је представка поднета Суду, и да подносилац представке није могао очигледно наслутити да ће Уставни суд преиспитати своју ранију одлуку у вези са релевантним правом и праксом у том тренутку (види „Релевантно домаће право и пракса“ под В.3 и В.4 у горњем тексту). Подносилац представке је, међутим, примио релевантну одлуку 14.

новембра 2011. године. Суд истиче да према Правилу 47 став 6. Пословника Суда, „подносиоци представки обавештавају Суд о... свим околностима релевантним за представку”. Од подносилаца представки се свакако не очекује да у својим представкама износе све могуће информације о случају. Њихова је дужност, међутим, да представе бар суштинске чињенице, које имају на располагању, а које су очито важне како би Суд могао да предмет правилно оцени. У конкретном предмету, подносилац представке, упркос томе што га је заступао пуномоћник у поступку пред Судом, не само да је пропустио да обавести Суд о предметној одлуци, већ није доставио ни благовремено објашњење зашто је пропустио да то учини.

У време када је Суд позван да се бави огромним бројем случајева који покрећу посебно озбиљна питања људских права, он не може да приушти себи да улаже напор на питања које је очигледно решила сама Тужена држава, и која, према томе, нису у складу са његовом правом мисијом, а то је да обезбеди поштовање озбиљних обавеза према Конвенцији које су државе уговорнице преузеле. Суд налази да пропуст подносиоца представке да га обавести о чињеници од пресудне важности за одлучивање о његовом случају представља злоупотребу права на представку.

Према томе, ова представка се у целини мора одбацити као злоупотреба права на појединачну представку сходно члану 35. ст. 3 и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Проглашава представку недопуштеном.

Stanley Naismith
Секретар

Guido Raimondi
Председник